

tillade mig at anbefale den Indstilling, som nu paa Udvalgets Begne er stet gennem den ærede Drdsfører.

Rofod: Jeg skal tillade mig paa det Bedfte at anbefale Forslaget Nr. 14 vedrørende affebiget Furer S. C. Christensen. Han har tidligere henvendt sig til Finantsministeriet; men det er hændet ham som faa mange Andre, at Kasstationsbeviset ikke indeholder nogen udtrykkelig Tilfjendbegivelse af, at den Sygdom, hvorfor han er kasseret, stammer fra selve Krigstjenesten. Han var fast Underofficer fra 1845, saa at der ikke kan være Tvivl om, at han har paadraget sig sin Sygdom i alt Fald i den „kongelige Ænfte“. Nu har denne Sygdom, som Lægerne kalde en „Nygmarvaffektion“ paadragen ved Forhjelte, flaaet sig faaledes paa de øvrige Lemmer, at den høire Haand er aldeles ubrugelig til Arbejde. Derfor paakalder han Rigsdagens Hjælp for at faae en Understøttelse eller Invalideforsørgelse. Jeg skal tilføie, at foruden den rosende Unbefaling, han har faaet fra sin forhenværende Kapitain, er han tillige bleven stærkt anbefalet af en tidligere Forsæt, Kapitain Marsø. Under denne tjente han 1848, som Hornblæser, og han havde kun den ene Feil, at han aldrig vilde blæse: „retirer“ uden en haandgribelig Naamindelse derom. Jeg vil lægge min bedste Unbefaling til den ærede Drdsførers, fljændt det vel turde være overflødig.

Finantsministeren (Estrup): Det første af de Andragender, der ere henviste til Finantsministeren, gjælder en pensioneret Postembedsmand Cohn. Det fremgaar af den ærede Drdsførers Udtalelse, at han ogsaa erkjendte, at efter de gjældende Bestemmelser kunde der ikke tilkomme den Vedkommende nogen høiere Pension end den, Finantsministeriet har tilkjændt ham. Derved er egentlig Finantsministeren færdig med den Mand, thi forsaavidt der skulde ad en eller anden Vej gjøres noget Extraordinært for ham, vilde det være den Minister, under hvem Manden har tjent, som maatte gjøre det. Det er bemærket tidligere i det andet Thing, hvad der er Anledning til ogsaa at gjøre i dette Thing, at ikke alle Sager, hvor det gjælder om Udbetaling af Statskassen, derfor vedkomme Finantsministeren. Vedkommendes Onste og Beggjering ville jo ikke kunne efterkommes paa anden Maade, end ved at der søges en extraordinær Pension, som maatte søges af den Minister, under hvem har tjent, eller at der tillægges ham af denne Minister en extraordinær Understøttelse. Jeg er som Finantsminister særdeles vel tilfreds med den Anerkjendelse fra Udvalgets Side, at Finantsministeren har varetaget rigtigt, hvad der paalaa ham overfor denne Pensionist, nemlig at beregne hans Pension nøiagtig og rigtig. Denne Anerkjendelse modtager jeg. **Devarre:** er det ikke faa let at komme paa det

Stene med, hvorledes Forholdet egentlig stiller sig med Hensyn til adskillige af de andre Andragender, der foreslaas henviste til Finantsministeren. Særlig maa dette gjælde om Invalideunderstøttelserne, idet de Momenter, som maa være de bestemmende, ikke foreligge faa præcist, at der egentligt er et Udgangspunkt for en Debat om, hvorvidt der ved Behandlingen af de Vedkommende er gjort Ret og Skjel, og navnlig om Billighedskrav ere fuldt ud fyldestgjorte. Selvfølgelig kan man snart komme paa det Nene med, om Vedkommende i Virkeligheden har gjort den af ham paaberaabte Krigstjeneste, og i Reglen er der heller ingen Vanskelighed ved at komme paa det Nene med, om hans Stilling nu er en saadan, at han i høi Grad trænger. De to Ting kan man let faae flaaet fast, men det Afgjørende, det, som det kommer an paa, er, om hans nuværende lidende Tilstand hidrører fra Krigstjenesten. Det er det Afgjørende ved Bestemmelsen af, om der kan tillægges ham Invalideforsørgelse eller ikke i Genhold til Loven om Invalideforsørgelse, og det er netop dette Moment, som det altid er faa overordentlig vanskeligt at faae afgjort, faaledes at man kan vente, at man kan faae en almindelig Anerkjendelse af, at Afgjørelsen har været rigtig, netop fordi den mere eller mindre bliver en Skjønssag. Som Exempel kunde jeg fremdrage hvilket som helst af de Andragender om Invalideforsørgelse, der her foreslaas henviste til Finantsministeren, faaledes Andragendet, som under Nr. 9 foreslaas henvist til Finantsministeren, og som er fra Invalid, Sadelmager Christensen i Mariager. Det, hvorpaa det hidtil har bristet med Hensyn til denne Mand, er, at man ikke har kunnet komme til fuld Erkjendelse af, at Mandens nuværende Svagelighed staar i Forbindelse med eller hidrører fra det ham tilspiede Saar. Jeg tror ikke, jeg tager feil i, at den ærede Drdsfører udtalte, at det efter hans Mening er givet, at en saadan Kausalforbindelse er tilstede, derved at Distriktslægen har givet en i den Retning gaaende Erklæring. Men det forekommer mig, at det er netop om samme Mand, at vedkommende anbefaler (Estrup) udtalte, at den forrige Distriktslæge havde negtet at give en saadan Erklæring. Nu kan det ganske vist bero paa Enhvers større eller mindre Lillid til disse Mænd, hvis Vidnesbyrd man vil tillægge størst Betydning, og jeg skal ikke udtale mig hverken for den Æns eller

Rettelte.